

Sveto Rešnje Telo in Kri
Pirniče, 31.5.2018
»To delajte v moj spomin!«

Dragi bratje in sestre!

Ko razmišljamo o sveti evharistiji, svetem Rešnjem Telesu in Krvi, se mnogim postavlja vprašanje: »Je v Evharistiji resnično navzoč Jezus Kristus?«

Poglejmo, kako je s tem. Pri zadnji večerji je Jezus vzel kruh, se zahvalil, ga razlomil in rekel: *»Vzemite in jejte od tega vsi, to je moje telo, ki se daje za vas«*. Prav tako je vzel kelih z vinom in rekel: *»Vzemite in pijte iz njega vsi, to je kelih moje krvi nove in večne zaveze, ki se za vas in za vse preliva v odpuščanje grehov. To delajte v moj spomin«*. S temi besedami in dejanji je Jezus postavil evharistijo. In te besede ponavljamo pri vsaki sveti maši.

Apostoli so Jezusovo naročilo: *»To delajte v moj spomin«* vzeli dobesedno. Vsakič, ko so se kristjani sestali in je bil med njimi navzoč tudi apostol so skupaj obhajal evharistijo z istimi besedami in gestami kot Jezus pri zadnji večerji. In Jezus ni rekel: »To je znamenje mojega telesa,« ali »To je nekaj, kar predstavljam moje telo«, temveč **»TO JE moje telo«**. Že pred tem je na nekem drugem mestu dejal: *»Kajti moje meso je resnična jed in moja kri resnična pijača. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostaja v meni in jaz v njem«*.

Jezus se je torej dobesedno dal v hrano apostolom in jim zaupal nalogo, naj tudi oni obhajajo evharistijo. Evharistija tako ni le simbol, znamenje Jezusovega telesa in krvi, ampak med nami realno navzoč Jezus Kristus sam. Čeprav navzven vidimo in okušalo kruh, je v resnici - tako katoličani verujemo - v tem kruhu navzoč Jezus Kristus sam. Bistvo kruha se v trenutku spremenjenja dejansko spremeni v Jezusovo telo. Kako kruh in vino postaneta Jezusovo telo in kri, ne znamo razložiti. Gre za nekaj nadnaravnega, kar lahko naredi samo Bog. Zato duhovnik takoj po spremenjenju reče: *»Skrivnost vere«*. Zgolj v moči vere namreč lahko sprejmemo dejstvo, da je v kruhu in vinu med nami realno navzoč Jezus Kristus sam.

In če to verujemo, potem maša še zdaleč ne more biti dolgočasna dolžnost, ki jo moramo katoličani opraviti enkrat tedensko ampak nekaj povsem drugega: sveta maša je srečanje z živim, resnično navzočim Jezusom Kristusom in kot taka daleč najpomembnejši, najčudovitejši trenutek celega tedna. V primerjavi z veličino tega dogodka, vse druge stvari stopijo daleč v ozadje. Vendar ne gre za to, da bi z vstopom v cerkev svoje vsakdanje življenje morali pustiti pred vrati. Ne. Prav nasprotno. Med mašo lahko vse kar si, kar doživljaš in kar čutiš v svojem vsakdanjem življenju

izročiš Bogu: svojo hvaležnost, predanost in ljubezen, pa tudi svojo žalost, strahove in potrebe. Ko se srečamo z Jezusom iz oči v oči, mu lahko povemo vse. Zato se tišine med sveto mašo nikar ne bojmo: namenjena je tihemu pogovoru z Jezusom, ki nas v telesu evharistije potrpežljivo posluša.

Iz dejstva, da je v Svetem Rešnjem Telesu realno navzoč Jezus Kristus sam, izhaja neko drugo dejstvo, ki se ga pogosto premalo zavedamo. Nihče od nas ni vreden prejeti obhajila. Zato tik pred obhajilom to svojo nevrednost tudi javno priznamo: *»Gospod, nisem vreden da prideš k meni. Ampak reci le besedo in ozdravljena bo moja duša.«* Grehi, ki jih ponavljamo iz dneva v dan so razlog te naše nevrednosti. Šele v moči Božjega usmiljenja, postanemo vredni prijateljstva z njim: če nam je grehov žal in smo v zakramentu svete spovedi sklenili, da se bomo trudili popraviti, smo vredni pristopiti k obhajilu. Če gre za male grehe, ki se jih iskreno kesamo, nam jih gospod odpusti že pri kesanju ob začetku svete maše. Za smrtne grehe pa je dejansko pred obhajilom potrebno prejeti zakrament odpuščanja, sveto spoved.

Bratje in sestre. Naj nam Bog po Svetem Duhu vliva v srce močno vero, da bomo v kruhu in vinu prepoznali Jezusa Kristusa. Zavest o njegovi bližini, o možnosti, da se z njim srečamo v svetem obhajilu in mu zaupamo vse svoje težave je za nas osrečujoča in tolažeča. Praznik, ki ga obhajamo pa priložnost, da se Bogu za njegovo navzočnost med nami iskreno zahvalimo. Amen.